

สถานที่สงบมีผลทำให้ใจสงบได้

หลวงพ่อประสิทธิ์ ปุณฺณมากโร

ก็ไม่จำเป็นต้องใช้เสียงดังเพราะว่าเราภาวนาฟังมันก็จะได้ชัดเจนขึ้น แต่ถ้าคนอยู่ในที่เสียงรบกวนอย่างนั้นนะ ก็อาศัยใช้เครื่องขยายเสียงนี้เพราะว่าสถานที่มันไม่สงบนั้นแหละ อย่างสมัยจำพรรษาอยู่ภาคกลางคนมันเยอะ มาทำบุญกันเต็มศาลา แล้วก็พูดกันเกรียวกราว ไม่ค่อยได้ฟังเสียงกัน เค้าก็เลยเอาเครื่องขยายเสียงมาใช้ให้มันดังท่วมเสียงที่คนพูด แต่เราอยู่ในที่ปฏิบัติในที่ภาวนาอย่างนี้ เราก็ไม่ค่อยได้ใช้เสียงดัง

เราอยู่ตามป่า เราอยู่ในธรรมคือป่า ป่านั้นคือเป็นต้นธรรม สถานที่ที่ที่ไหนเป็นป่า ที่นั้นก็เรียกว่าธรรมไปเกิดไปเจริญในที่นั้น แต่ถ้าที่ไหนไม่มีป่า ก็เลสโลกมันก็เจริญในที่มันว่างมันไม่มีป่านั้น มันร้อนแล้วมันก็ไม่สงบอย่างนี้ ฉะนั้นป่าเป็นสถานที่สงบ สงัดเป็นที่ปฏิบัติธรรม เป็นที่เจริญพระกรรมฐาน อย่างพวกเราทุกท่านทุกองค์ที่เป็นพระสงฆ์สามเณร ที่เราแสวงหาภาวนาหาเที่ยวจุดดั่งกันทั่วทุกหนทุกแห่ง ทั้งในที่ราบและบนเขา เราได้

ชาวไท่ไหน มีป่าใหญ่ป่าเล็ก ก็มีความรู้สึกอยากจะไปปฏิบัติไป
อาศัยอย่างนี้ ตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้ามาแล้วแหละ ไม่ใช่สมัย
ของพวกเราที่มาเล่าสู่กันฟัง มันมีเมื่อครั้งพระพุทธเจ้าของเรา
มา ๒๐๐๐ กว่าปีนะ ฉะนั้นป่าจึงเป็นธรรม เป็นที่เกิด ที่อยู่ ที่เจริญ
ของธรรม อย่างที่เราเคยได้รู้ประวัติของพระพุทธเจ้า ก็จะมีเรื่อง
เกี่ยวข้องกับป่า อย่างที่เราว่าประสูติเกิดมาก็ประสูติเกิดในป่า
อย่างนี้ แล้วก็เสด็จออกบวชแสวงหาธรรมตรัสรู้ก็ไปอยู่ในป่า
แล้วตรัสรู้แล้วก็ยังอาศัยป่าเป็นที่อยู่เพื่อความผาสุกสงบร่มเย็น
เสวยบรมสุขอยู่อย่างนี้ และได้ตรัสรู้ก็ได้ตรัสรู้ในป่า และ
ปรินิพพานก็ปรินิพพานในป่าอย่างนี้

เหตุนี้ความที่ศาสนาป่ามีความเป็นมาและอยู่ได้ ตั้งอยู่
ได้ด้วยกันและกันก็จะไปในข้างหน้าก็ต้องอาศัยป่านั้นนะ
เพราะป่าเป็นธรรมเป็นที่สงบเป็นที่ร่มรื่นเยือกเย็นเป็นที่อาศัยอยู่
เพื่อปฏิบัติธรรม และไม่ใช่แต่เราด้วย ไม่ใช่แต่คนเราร่างกาย
คนเรา สัตว์ต่างๆเขาก็อาศัยป่าแล้วเขาก็แสวงหาป่าอย่างนี้ ที่
ไหนมีป่า เขาก็ไปอาศัยอยู่ อาศัยหลบภัย อาศัยกินอยู่ แล้วก็

อาศัยความสงบร่มเย็น อาศัยความที่มันมีสิ่งที่เป็นธรรมให้เขา
อยู่ได้ ถ้าเกิดไม่มีป่าอย่างนี้ อย่างสัตว์ป่านี้ มันเที่ยวไปในที่โล่ง
ที่แจ้งชุมชนผู้คน มันก็ไม่ปลอดภัยไม่รอดแล้ว เค้าก็จะล่าจะฆ่า
มันกิน อย่างนี้ ฉะนั้นป่าเป็นที่ที่เป็นธรรมหรือว่าเป็นที่อยู่ของ
ศีลธรรมด้วยอย่างนี้

ฉะนั้นอย่างว่าที่นี้เนี่ย ที่เราอยู่ที่วัดเราเนี่ย มันเป็นที่สงบ
สงบปลอดภัยเสียงจากสิ่งกระทบกระเทือนภายนอก มันเป็นที่
ที่จะให้เราได้รับความสงบ คือความสงบที่ไม่มีสิ่งกระทบรบกวน
ภายนอก ไม่มีเสียงที่จะมาทำให้ความสงบนั้นวุ่นวายขึ้นมา เค้า
จึงว่าเราทำจิตของเรา ภาวนา ทำความสงบในจิตของเราให้
เกิดขึ้น มันก็เกิดความชัดเจนขึ้นอย่างที่ว่าเราไม่ได้ใช้เสียง ไม่ใช่
เครื่องขยายอย่างนี้ เราใช้แต่เสียงพูด เสียงลมของเราอย่างนี้
มันก็พอดู พอรับกันได้อย่างนี้ แต่ว่าอย่างเราอยู่กันมากอย่าง
ที่เราอยู่เดี่ยวนี้ หรือว่าจำนวนมากกว่าปกติ แล้วก็ห่างไกลกันเกิน
เสียงมันส่งไปไม่ถึง แต่ถ้าพูดถึงว่าเราอยู่เฉพาะมันก็ใช้คำพูด ใช้
ลมของเรานั้น มันก็ได้ยินทั้งหมดชัดเจนหมด ฉะนั้นการที่เราอยู่

ร่วมกันมีจำนวนมากอย่างนี้ คือมากคือเรานับจำนวน นับส่วนบุคคล

อย่างพระนี่ก็ไม่ได้เรียกบุคคล พระท่านเรียกว่าเป็นองค์
อย่างนี้ องค์ก็แปลว่าเป็นองค์หนึ่งเป็นที่หนึ่งอย่างนี้ ถึงว่าองค์
เอก **เอกะ อังคะ** ก็เป็นองค์หนึ่งอย่างนี้ คือว่าถึงว่าเราจะอยู่
มากจำนวนมากอย่างนี้ ก็ให้เราทำความเข้าใจ ทำความเข้าใจ
เตือนใจเราไว้ว่าคือเรามีองค์เดียว เราอยู่องค์เดียวอย่างนี้ ให้มี
ความรู้ในใจของเราเอง ไว้เป็นอารมณ์หรือว่าเป็นหลักภาวนา
หรือเป็นหลักธรรมประจำกายประจำใจของเราว่าคือมีองค์เดียว
เราจะอยู่กับหมู่ หรือจะไปอยู่ก็คือองค์เดียวอย่างนี้ คือทำความรู้
ความเข้าใจให้เป็นองค์องค์เดียวอย่างที่ว่าพูดที่เรียกกันว่า พระ
เณรก็องค์อย่างนี้ ก็พูดถึงว่าพระเณรเป็นผู้ไม่เหมือนบุคคล
หรือไม่เป็นฆราวาส คือเป็นพระที่บวชมาเมื่อศีลที่ได้สมาทาน
มา แล้วก็มีองค์สมาธิ ที่พระอุปัชฌาย์ท่านสอน แล้วก็มีองค์
ปัญญาขึ้นมาใส่ใจของเราตลอดถึงท่านได้มอบหมายผ้ากาสว
พัสดุให้

การที่ได้พบได้ชีวิตเกิดมาในศาสนา เราก็เกิดมาด้วยธรรม ด้วยวินัย ด้วยกรรมฐานท่านว่า ท่านมอบให้ทุกอย่างนั่นแหละ ที่อุปัชฌาย์มอบให้บวชให้ทุกองค์ แล้วก็ได้เรียกว่าองค์พระองค์ เณร คือเป็นองค์เดียว ฉะนั้นถ้าเราปฏิบัติตัว ปฏิบัติต่อจิตเราให้ ได้ความเข้าใจในปัญญาเกิดขึ้นในใจของเราอย่างนั้น เราจะอยู่ที่ไหน เราจะไปร่วมในหมู่ในคณะที่ไหน เราก็เป็นผู้ไม่เผลอ ไม่หลง ไม่ลืม ไม่ประมาทนั่นแหละ ก็รู้สึกความเป็นอยู่องค์เดียวของเรา คือไม่ไปยุ่งเกี่ยวอย่างนี้ ไม่ไปมีการกระทบองค์อื่นรูปอื่น เพราะว่าเรารู้ว่าเรามีรูปมีตัว อย่างนี้ เป็นองค์อยู่ แล้วเราก็มีจิต เป็นเจ้าของเป็นผู้รู้ แล้วก็มิได้ตรัสสิกขาอยู่คือมีศีลที่ได้มาเท่านั้น แล้วก็มิได้สมาธิ คือการทำจิต การปฏิบัติจิตของเราให้อยู่ในธรรม คือให้อยู่ในความสงบอย่างนี้ หรือว่ามีใจที่มั่นคงต่อสติอารมณ์ การรู้กายรู้ใจของตัวเอง ก็เรียกว่าสมาธิ คือมีความมั่นคง ไม่ทำให้อารมณ์ของจิตของเราแตกออกไปภายนอก ให้รวมอยู่เป็น องค์อย่างนี้ เป็นองค์หนึ่งอยู่ตลอด ฉะนั้นถ้าเราทำจิตของเราได้ อย่างนี้ เราจะอยู่จะไปอะไรทุกอย่างนี้ เราก็เป็นผู้ที่อยู่ในคุณ

พระนั้นแหละ อยู่ในข้อปฏิบัติของพระ ท่านว่าอย่างนี้ จะไม่มี
การกระทบไม่มีเรื่องเดือดร้อน เป็นผู้มีสติระลึกรู้ในจิตเสมอ
และก็มีสัมปชัญญะคือรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา นั่นนะ รู้ว่าเรามีองค์เรียกว่า
เป็นองค์พระ องค์ผู้รู้ องค์ศาสนา มีอยู่ในกายในจิตของเรานั้น
แหละ อย่างที่ว่าเวลาเราอยู่องค์เดียวบ้าง อยู่จำนวนมากบ้าง
เราก็จะได้วัดได้เทียบดู เพื่อเราจะได้รักษาองค์พระ องค์ศีล องค์
สมาธิ องค์ปัญญาของเรานั้นแหละ ไม่ให้มันฟุ้งไปหรือซ่านไป
ออกไปนอกตัวเราอย่างนี้ รักษาความสงบ

เหตุนี้ความที่เราเป็นพระนี่ ก็เป็นหนึ่งในบริษัท ๔ คือพุทธ
บริษัท ๔ ก็นับจากพระนี่แหละเป็นบริษัทที่หนึ่ง จึงเรียกว่า
บรรพชิตเป็นผู้ที่มีบุญได้มาเกิดมาบวชในศาสนานะ มาอุบัติขึ้น
ในศาสนาด้วยบุญ ไม่ได้เกิดเหมือนเราเกิดมาเป็นคนที่ว่าไม่ได้
เกิดมาตลอดมาอย่างนั้น เราเกิดมาด้วยบุญ อุบัติมาจาก
อุปัชฌายะ คือผู้ให้เกิด เป็นผู้มีบุญและเป็นผู้มีญาณมีความรู้
มีญาณ อุปัชฌายะ ไม่เหมือนพ่อแม่ที่เกิดมาจากบ้านให้เรา คน
ละภูมิกัน คนละชั้นกัน ถึงว่าการได้มาเกิดเป็นพระนี่ ได้มา

อุปสมบทอุบัติขึ้นมาด้วยการปฏิบัติ ด้วยกิจของสงฆ์ที่ท่าน
ยกขึ้นมา ท่านใช้สังฆกรรมทำขึ้นมา ใช้สีมาใช้โบสถ์อย่างนี้แล้ว
ก็ใช้สวดมนต์ตัจจุตถกรรม ตามพระธรรมวินัยยกขึ้นมาเป็นพระ
เป็นสงฆ์อย่างนี้ คือยกขึ้นมาเป็นชั้นสูงแหละที่นี่ ยกออกมาจาก
สมรวาสนั่นแหละ คือว่ามาเกิดในชาติสูงชื่อว่าบวรชิต บวรพตก็
แปลว่าภูเขา แปลว่าชาติที่สูง เราต้องสำนึกรู้สึกตัวเราอย่างนั้น
อย่างเป็นพระนี่สูง เป็นผู้มีบุญที่ได้เกิดได้ยกขึ้นมาไม่ตกต่ำ
อย่างที่เราเกิดในท้องในครรภ์มารดาขึ้นมาสูงอย่างนี้ ความที่
ได้มาสูงเพราะบุญ

แล้วเรามาเกิดร่วมตระกูลของพระพุทธเจ้าด้วยอย่างนี้
เรียกว่าตระกูลศากยะ ตระกูลกษัตริย์ที่พระพุทธเจ้าได้มาอุบัติ
เกิด แต่เราก็ไม่ได้เกิดตามตระกูลของพระพุทธเจ้าจริงๆ แต่เรา
มาเกิดในตระกูลพระพุทธศาสนา ท่านจึงบอกแล้วว่า **สกุย ปุต**
โต สกุยกุลลา สกุยมุนิ คือเราได้มาเกิดในเป็นบุตรตระกูล
พระพุทธเจ้าในตระกูลมุนิท่านผู้รู้ อย่างนี้ก็ถือว่าได้ร่วมตระกูล
แหละที่นี่ ตระกูลของศากยะ ตระกูลที่เกิดมาของพระพุทธศาสนา

เรา เหตุฉะนั้นถ้าเราได้เข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้นที่ มา รู้จักที่ของศาสนาอย่าง
นี้ เรารู้สึกตัวเราขึ้นมาอย่างนี้นะ เราก็เกิดความภาคภูมิใจที่นี้
เกิดความรู้ว่าดีใจในบุญวาสนาที่เราได้มาเกิดด้วยบุญ ไม่ใช่
มาด้วยอย่างอื่นทางอื่นหละที่นี้ มาด้วยบุญ ถ้าบุญเราไม่มี ไม่
พออย่างนี้ มันก็มาไม่ได้ อย่างคนที่จะมาบวชอย่างนี้ บางคนก็
คิดอยาก แต่มันก็ไม่ถึงเวลาจะกินได้อย่างนี้หละสิ มันก็ต้องอด
ไว้ก่อน ถ้าบุญถึงนี้ คิดอยากแต่ก็มีศาสนาพร้อม รอเราอยู่ เราก็
พร้อมที่จะกินได้เลย แต่นี้แต่เราคิดอยากแต่มันยังรับไม่ได้
เหมือนคนป่วย มันก็กินไม่ได้ที่นี้ เหมือนอาหารเหมือนข้าวที่ตั้ง
ไว้มีอยู่ มันก็กินไม่ได้ เหตุนั้นเราต้องรู้ว่าการที่ได้มาบวชแต่ละ
คนนี้ แต่ละองค์นี้ก็มาจากบุญ บุญหนุนบุญส่งให้มาอย่างนี้

แต่เมื่อเราบวชมาแล้วนี้ เราก็ต้องมาปฏิบัติมาสร้างมาเสริม
มาเพิ่มขึ้นอีกมากมาย เหมือนการเกิดของเด็กอย่างนี้ ไม่ใช่
มันเกิดแล้วมันจะอยู่นิ่งๆ มันจะต้องดิ้นรน จะต้องมีการกินการ
เจริญวัยอย่างนี้แหละ ก็เหมือนเราบวชก็เหมือนกันหละที่นี้ พอ
เราเกิดขึ้นมา ไม่ใช่ที่เราจะอยู่เฉยสบาย อยู่แบบไม่มีความ

ขยันหมั่นเพียรความอดุทธสาหะอย่างนี้ก็ได้ เราจะต้องสร้าง
จะต้องปฏิบัติ จะต้องเจริญบุญเพิ่มความดีอย่างนี้แหละ ที่เรา
จะมีกำลังมีความเติบโตมีสติปัญญา มีบารมีแก่กล้าขึ้น ไม่ใช่
เราเกิดขึ้นมาแล้วเรามีเต็มมีพออะไร ก็ต้องมาสร้าง เพราะเรารู้
ว่าปัจจุบันอย่างนี้ที่เราอยู่ เรารู้ปัจจุบันที่เราอยู่ เราก็ไม่ใช่ว่ามีสิ่ง
ที่ให้เราได้เราเป็นอย่างอดีตเบื้องหลังที่พระพุทธศาสนาเคย
เจริญมา

สมัยครั้งพระพุทธเจ้า พระสาวก อันนั้นท่านมีบุญมาก ท่าน
มีบารมีมาก ท่านมีสติปัญญาเต็มเปี่ยม เราต้องทำความรู้สึกเรา
เหตุนั้นเราจะเห็นกันอยู่ทั่วอยู่ เราก็พูดกันว่าทุกสิ่งทุกอย่าง
รูปร่าง บุญวาสนา สติปัญญาเราเทียบไม่ได้ เทียบอดีตครั้งก่อน
ครั้งพระพุทธเจ้าไม่ได้อย่างนี้ เพราะอะไร ก็เพราะบุญ เพราะ
ความดีที่มีมานั้นแหละ ไม่ได้ เพราะสมัยนั้นท่านสร้างมา
เพียงพอสมควรอย่างนี้ ตลอดถึงท่านเกิดมาในยุคโลก สถานที่
ต่างๆนี้มันก็สมบูรณ์ด้วยกันหมดแหละที่นี้ มันมาด้วยบุญ
กาลเวลามันหมุนเวียนมันกำหนดมาเองอย่างนี้ มาถึงเวลาเรา

มันไม่มีแล้ว มันหมดไป มันผ่านไป แต่ให้เราเข้าใจว่าศาสนานั้น
หลักของศาสนาจริงๆมันไม่ได้หมดไป ไม่ได้ผ่านไป มันยังมีอยู่
ในจิตในความรู้ที่เราได้ทำความดี ทำความสงบเข้าไปมันถึงจะ
ไปพบไปเห็นได้ตรงนั้น

แต่ส่วนภายนอกให้มันเป็นไปทีนี้ แต่เราจะให้สมบุรณ์ให้
เหมือน มันก็เหมือนไม่ได้แหละทีนี้ แต่มันก็มีหลักเหมือนกัน ที่จะ
ให้เราเอามาปฏิบัติ เอามาทำให้เกิดคุณค่าหรือให้ความรู้ในทาง
ธรรมแหละมันก็มีอยู่ มันไม่ได้สูญสิ้นไปหมด แต่มันมีส่วนที่ร่อย
หรือ คือมันไม่มีของสมบุรณ์เหมือนเดิมอย่างนี้ อันนั้นแหละเป็น
ส่วนหนึ่งที่เราเห็นภายนอก เหตุการณ์ที่เราเป็นบรรพชิตเนี่ย
เรียกว่าเป็นชาติที่สูงสุดในพระพุทธศาสนาท่านว่า หรือว่าเป็น
สัตว์ที่หนึ่ง หรือว่าเป็นพุทธบริษัทประเภทหนึ่ง หรือว่าภิกษุ
ระดับเป็นภิกษุณีเป็นฝ่ายผู้หญิง นอกนั้นก็ยังเป็นอุบาสกฝ่าย
ฆราวาส อุบาสิกา ผู้ชายผู้หญิงอย่างนี้ ท่านเรียงลำดับไว้อย่าง
นั้น แต่หลักศาสนาจะยังยืนอยู่ได้จะมันคงอยู่ได้ก็คืออาศัยพระ
อาศัยชาติบรรพชิตท่านว่า คือเป็นหลักเป็นผู้นำเป็นตัวอย่างที่จะ

ชักจูงบริษัททั้ง ๓ นั้นให้ตามไปทีนี้ อย่างที่ว่าภิกษุณีอย่างนี้ก็
เสื่อมไปแล้ว แต่ส่วนอุบาสกอุบาสิกานี้ก็ยังมีเหมือนเดิม ยัง
ปฏิบัติกันอยู่อย่างนี้แหละ เราก็ได้รวมกันอยู่ เราก็อาศัยอุปถัมภ์
บำรุงศาสนาคือพระสงฆ์ให้ได้รับความสะดวก นี่แหละให้ได้ไม่หิว
โหยไม่กังวลไม่เดือดร้อนเรื่องปัจจัย ๔ อันนี้ก็ถือว่ามีหลัก มี
เครื่องรองรับ

อย่างอุบาสก อุบาสิกาเป็นผู้ยังทรงไว้ เป็นผู้ยังสืบไว้ คือ
ไม่ปล่อยให้พระสงฆ์ลำบากในเรื่องความเป็นอยู่ เรียกว่าเป็นผู้ที่
ทรงศาสนาไว้ด้วยกัน แต่ว่าก็อาศัยกันที่นี้ อาศัยพระ อย่าง
พระอาศัยเป็นตัวอย่างเป็นผู้ฝึกสอนคือว่าเป็นผู้ที่เตือน อย่าง
อุบาสก อุบาสิกา นี้ถึงว่าอาศัยเข้าวัด เพราะอุบาสก อุบาสิกา
มีภาระมาก มีกิจที่จะต้องทำหาเลี้ยงชีพด้วยตัวเองอย่างนั้นะ
จะต้องอยู่ด้วยสมบัติด้วยของตัวเองอย่างนี้ จึงว่ามีภาระมีความ
กังวลมากแต่ก็อาศัยพระ อาศัยพระศาสนานี้เป็นเครื่องที่จะ
ระงับดับความทุกข์ความเดือดร้อนความกังวลความเศร้าโศก
เสียใจโรคภัยไข้เจ็บต่างๆอย่างนี้ มันก็เลยเป็นเครื่องที่อยู่ด้วยกัน

หนุ่กัน อาศัยกัน อย่างที่ว่าโยมก็หันหน้าเข้าวัด พระก็หันหน้า
เข้าบ้าน อย่างเราก็ปฏิบัติกันพระก็มีกิจคิดอยู่แล้วก็มีอารมณ์
เป็นประจำแหละที่นี้ เมื่อถึงเวลาพระก็ต้องออกจากที่เดินเข้าบ้าน
ไปอาศัยรับบิณฑบาตร นั่นแหละท่านว่าไปโปรดสัตว์ ก็คือสัตว์ก็
คือคนนั่นแหละ หรือพวกที่ยังอาศัยยังมีชีวิตยังกินยังใช้อยู่ เนี่ย
พระก็เหมือนกัน ถึงพระไปโปรดสัตว์ก็คือโปรดตัวเองแหละที่นี้
เพราะร่างกายพระก็เป็นสัตว์คือมีความที่ต้องการอาหารปัจจัย
เครื่องหล่อเลี้ยงชีวิต ก็เดินสวนทางกัน แล้วโยมก็มุ่งมาวัด ก็มุ่ง
มาปฏิบัติมาทำบุญ มาฟังวัดฟังความสงบ ฟังความร่มเย็นของ
พระพุทธศาสนา มันเป็นการที่อาศัยสวนทางกันอย่างนี้

คืออย่างพระนี้ก็เหมือนกัน เราสวนทางเพราะเราก็เป็น
สมรวาสมาก่อน เราก็เกิดมาจากบ้าน โตมาจากบ้าน เมื่อเรามา
อยู่วัด เราก็ย้ายที่มาอยู่ เมื่อมาอยู่นานมันก็ไม่ได้คุ้นเคย ไม่ได้
สนิทกับเรื่องของบ้าน ก็พระไปก็ได้เมตตา ได้ทำประโยชน์ ได้ทั้ง
ธรรมะ ได้ตั้งสติปัญญา เหตุที่นั่นสมัยครั้งพระพุทธเจ้าท่านก็ไป
เรียกว่าไปโปรดสัตว์ ไปโปรดตัวท่าน ไปเจริญธรรมะ ไปได้อุบาย

ต่างๆจากบ้าน บางที่บางองค์อย่างนี้ บิณฑบาตรไป ไปพบไปได้
ยินดีผิวเมียเค้าผัดกัน เค้าดำเค้าอาละวาด ท่านก็ได้อุบาย
ปัญญาวิปัสสนา ท่านก็ได้ธรรมะมาเป็นหลักบรรลุมรรคผลก็มี
เพราะว่ามันไม่ค่อยได้เห็นได้เป็นบ่อยๆอย่างนี้แหละที่นี้ ท่านเลย
เกิดเป็นธรรมะ เกิดเป็นปัญญารุ่งโรจน์ขึ้นมา ทำให้รู้เรื่องกาม
เรื่องกิเลส เรื่องความไม่สงบแหละที่นี้ ไม่ใช่ว่าถ้าไม่มีอย่างนั้นก็
จะไปดูความหลง หลงกิเลส หลงความดัดแปลงปรุงแต่ง หลงรูป
หลงสีสังวรณะของคนอื่นอย่างนี้ เพราะว่าตาภิเลสมันเที่ยวไป
มันสอดมันส่องมันถ่ายไป มันก็เป็นเรื่องทำให้พระต้องคืนไป
บ้านที่นี้ คืนไปอยู่กับกิเลสได้ เพราะมันติด มันหลงมันติดได้ ถ้า
ไปเห็นเป็นธรรมอย่างนั้นมันก็ไม่ไปหลงไปติดที่นี้ ท่านก็เห็นโทษ
ของกาม เห็นกิเลสในที่สมาวาสที่บ้านที่โลกเค้าเป็นอยู่ จึงได้
เมตตา ได้ธรรมะได้คุณธรรมประโยชน์มากมายแหละที่นี้

ถ้าไปปฏิบัติ มันไม่ไปว่าเราอยากได้อาหาร ข้าวของเขา
อย่างที่เราอยากเราเคย อยากให้เขาเอาอันนั้นอันนี้ใส่ให้ ท่าน
ไม่ได้สอนให้ไปแบบนั้น ท่านสอนไปแบบนั้นมันก็ไปกับกิเลสที่นี้

กิเลสมันก็เป็นเพื่อนติดไปมองไปคิดไปแหละที่นี้ มันก็ไม่สงบแหละ
ที่นี้ มันก็ไม่ถูกตามหลักจิตของพระพุทธเจ้าที่ว่าโปรดสัตว์ คือ
ไม่ใช่จะโปรดทั้งเขา คือโปรดเรา ได้ทั้งสองทาง คือไม่ได้มีความ
เสียหาย แล้วฆราวาส อุบาสก อุบาสิกาเค้าก็มีส่วนได้ที่นี้ เค้าได้
บุญ เค้าได้มีความอิมใจ มีความดีใจอย่างนี้ที่ได้ให้ชีวิต คือให้
ปัจจัยก็คือให้ชีวิตนั้นแหละ เพราะว่าไม่ได้เอาไปเพื่ออย่างอื่น
เอาไปเพื่อหล่อเลี้ยงชีวิตไปบำรุงรักษาชีวิตให้เป็นอยู่ได้ แค่นี้
เรียกว่าเป็นกิจของบรรพชิตแหละที่นี้ เป็นกิจที่หนึ่งของ
พระพุทธศาสนาด้วย แล้วเป็นกิจเป็นพุทธกิจ เป็นกิจของ
พระพุทธเจ้าที่ปฏิบัติมาเป็นตัวอย่างของศาสนามาตั้งแต่ครั้ง
พระพุทธเจ้าที่นี้

การเที่ยวบิณฑบาตร การบิณฑบาตรโปรดสัตว์อะไรอย่างนี้
อย่างที่เราเป็นพระปฏิบัติพระอุปัชฌาย์ก็เหมือนกันแหละที่นี้ มันเป็น
กิจที่หนึ่ง นอกจากว่าเรางด เราไม่ฉันอย่างนั้นนะ ถ้าเราฉันก็
เป็นกิจที่หนึ่ง เป็นกิจแรกของวันหนึ่งของรุ่งเช้าของทุกวันนี้
แหละ ต้องทำก่อน ฉะนั้นท่านจึงบอกว่าเป็นกิจของพระพุทธเจ้า

ที่ทำก่อนกิจอื่น เรียกว่าเข้า ตื่นเช้าขึ้นมาก็ **ปุพฺพณฺहे ปิณฺท**
ปาตณฺจ คือได้อรุณขึ้นมาอย่างนี้ก็เที่ยวบิณฑบาตรโปรดสัตว์
อย่างนี้ แล้วก็พิจารณาถึงเวไนยสัตว์ บุญวาสนาของสัตว์ที่อยู่
แต่ละที่ ที่ควรที่จะไปโปรด ท่านจึงบอกว่าเป็นกิจหนึ่งของ
พระพุทธศาสนา

ฉะนั้นการที่เรามาเป็นชีวิต เป็นพระ เป็นสงฆ์ เป็นองค์ ถ้า
เรารู้จักกิจ รู้จักชีวิตของเรา รู้จักคุณค่าความที่เรามาได้มาเกิด
ในสากยะตระกูล เราเป็นผู้ที่มาจากตระกูลต่างๆที่ไม่เท่ากัน ที่
ได้มาบวชในศาสนานี้ มาจากตระกูลต่างๆกัน หลายอาชีพ
หลายระดับ ถ้าเราเกิดในสากยะตระกูลก็เรียกว่าเสมอกันที่นี่
ไม่มีแล้วว่าต่างตระกูล ต่างอาชีพ ไม่มี ต่างเผ่าพันธุ์ไม่มี ก็
เหมือนกันหมด ก็เหมือนลูกพ่อเดียวตระกูลเดียวอย่างนี้ ส่วน
จริตนิสัยที่เราจะมาปฏิบัติหละที่นี้ ก็มาอาศัยตัดด้วยศีลอย่างนี้
เป็นข้อปฏิบัติตรงควัตร อันนั้นเป็นเครื่องตัดกิเลสเข้าไปอีก แต่
ถ้าว่าศีลนี้เป็นส่วนที่เคี้ยวบวชส่วนมีจำนวนมีประเภทมาก แต่
ส่วนตรงควัตรท่านจำกัด ท่านก็กำหนดไว้แต่ ๑๓ ข้อ อันนั้นเป็น

ศีลที่ละเอียด เป็นการตัดกิเลสที่ คือแต่ละข้อๆมันเป็นการจำกัด เป็นการตัด เป็นความที่รัดกุมเรียกว่าตัดกิเลส

นอกนั้นก็ยังมีเรื่องการฝึกทำสมาธิ ฝึกทำความสงบ ฝึกทำความเข้มแข็งให้จิตใจของเราที่ยังไม่เข้มแข็งทนทาน เราก็มาฝึกมาเพียรมาปฏิบัติกันตรงนี้แหละที่นี้ ทำให้มีความมั่นคงขึ้น อย่างที่เราบวชมาอย่างนี้ บางที่เราก็ไม่ได้กำหนดหรือบางที่เราก็คาดไว้กลางๆ แต่ถ้าเรามีสมาธิมันก็มีความมั่นคงมากขึ้น คือมันยืด ยาว มันมีกำลังที่มันจะเป็นไป อย่างนั้นเรียกว่าเราไม่ได้เต็ม ไม่ได้สมบูรณ์อย่างพระพุทธเจ้า พระอริยเจ้าเหมือนเมื่อก่อน แต่เมื่อก่อนนี้จะไม่...อย่างสมัยของเรา ของเรานี้ก็มีหลายระดับ หละที่นี้ มีกำหนดมากน้อยต่างกัน หรือกำหนดเฉพาะวันเดือน นอกในพรรษาอย่างนี้ แต่ของพระพุทธเจ้าไม่มีอย่างนั้น คือบวชแบบมอภกายถวายเป็นชีวิต คือไม่มีจิตที่จะกลับคืนอย่างนี้ มันต่างกันตรงนั้นแหละที่นี้ แต่นั่นท่านก็มีแต่ปฏิบัติ มีแต่เดิน คือไม่ถอยกลับไปแล้ว แล้วก็หยุดอยู่แล้ว ท่านมุ่งเดินที่จะให้ถึง จุดหมายปลายทางอย่างเดียว แต่มาถึงยุคของเรามันไม่เป็น

อย่างนั้นที่นี้ มันก็มัวเมา แล้วมันก็หมุนไปทุกทิศทุกทาง มันก็
เลื่อนลอยอะไรต่างๆอย่างนี้ แล้วตัวอย่างมันก็ไม่เต็มแบบอะไร
อย่างครึ่งก่อน มันมีความลดหย่อนอะไรต่างๆนี้

ก็ต้องมาดูที่จิตที่ความรู้ของเราขณะนี้ เราจะรู้เหตุของ
ความดี บารมีต่างๆนี้ เราจะไปดูรูปร่างภายนอกไม่ได้ เราต้อง
มาดูจิต ดูความที่เรารู้ ดูกำลังจิต กำลังความสงบมั่นคงของจิต
เราถึงจะรู้ เราไม่ใช่ที่เราจะไปวัดด้วยรูปด้วยภายนอกได้ที่นี้ คือ
มันเป็นเรื่องจิต เรื่องความรู้ เรื่องความดีต่างๆที่เราสร้างมาที่
ไม่ได้เกี่ยวกับรูป แต่เราก็เอารูปสร้างแต่จิตเราเก็บผลมาอย่างนี้
นะ เมื่อเรารูปเราสละทิ้งไปอย่างชาติหลังเบ็องหลังนี้ เราจะเอา
มาใช้ไม่ได้แล้ว เราก็ต้องเอาปัจจุบัน เอาความรู้ความดีที่เรา
อยู่นั้นนะ เป็นเครื่องนับในจิตของเรานะ มันจะนับได้ที่นี้ แล้วเรา
พูดถึงสมัย พูดถึงสมมุติที่ล่วงแล้วไปกับปัจจุบัน เราก็จะเอามา
วัดกันดูขณะนี้ เหตุนี้มันอยู่ที่จิต อยู่ที่ธรรมที่ความรู้ที่เราได้
เห็นผล มันอยู่ที่จิตของเราอย่างนั้น

ฉะนั้นอย่างองค์พระ องค์สงฆ์ก็เหมือนกันแหละที่นี่ ถ้าเรารู้
ตัวอย่างนั้นนะ มันก็ไม่ไปทำผิด ทำล่วงเกินสิกขาบทวินัย ไม่ไป
ทำมารยาทให้ผิดพลาดเสียหายแหละที่นี่เพราะว่าหลักธรรมวินัย
ของพระพุทธเจ้าที่ท่านสั่งไว้หมดแล้ว ท่านมอบไว้ให้หมด
พระพุทธเจ้าไม่ได้เอาไปติดตามพระองค์ไป ท่านมอบไว้คืนให้
โลกเราหมดแหละที่นี่ แต่ถ้าเรามาปฏิบัติรักษาไว้มันก็จะอยู่ใน
เรา เราก็จะได้รับความคุ้มครองป้องกัน ความสงบรวมเย็นอะไร
ต่างๆอย่างนี้ มันก็จะเป็นผลปัจจุบันอย่างนั้น ถึงว่าปัจจุบันมัน
จะเปลี่ยนแปลงรูปร่างวัตถุต่างๆอย่างนี้ แต่ถ้าพูดถึงหลักปฏิบัติ
ศีลธรรม ก็ยังคงไว้เหมือนเดิมหมดแหละ ท่านไม่ได้ถอดออก ท่าน
ไม่ได้เพิ่มเข้า ก็เรียกว่าคงไว้ แต่ถ้าเราไม่ดูในจิตในความสงบใน
ความรู้ มันก็ไม่วู้แหละที่นี่ ถ้าเราดูส่วนภายนอกดูวัตถุสิ่งที่เขา
เปลี่ยนแปลงไป ก็ลืมหืม ลืมหลักศาสนา ลืมฐานะ ลืมความเป็น
พระ หรือลืมน้องพระ มันลืมหืมไป แต่ถ้าเราสำนึกได้ มันจะไม่
เสียหายที่นี่ เราจะเกิดความดีใจ ความภูมิใจ เกิดรู้จักสงวน
รักษา เพราะว่าเราที่ได้มาเกิดเป็นศากยบุตรก็ไม่ใช้ธรรมดานะที่

นี้ ต้องมีบุญเป็นกำลังมาให้เรา อย่างที่ว่าได้มาบวชอย่างนี้ ก็
เป็นบุญทำให้ ถ้าไม่ใช่บุญ ไม่ใช่บารมีความดี มีกำลังก็มาไม่ได้

อย่างที่เล่าอธิบายให้ฟัง นี้เรียกว่าเราปฏิบัติเพื่อให้ศาสนา
ให้การปฏิบัติของเรานั้นได้รับความสงบ ได้รับผลหรือว่าได้มรรค
ผล มันก็ได้ไปจากการปฏิบัติและะมรรคผล ได้จากการเดิน มรรค
แปลว่าทางเดิน เราเดินจิตของเรา เดินด้วยการเดินไกล เดินสูง
เราก็ไปตามอย่างนี้ ถ้าเราเดินต่ำ เดินสั้น เดินน้อย ผลมันก็ไป
ตามนั้น ฉะนั้นเรื่องมรรคผลนั้นมันเป็นของคู่กันอย่างนั้น ถ้าเรา
ไม่เดินมันก็ไม่มี อย่างที่ว่าเราเดินจงกรมอย่างนี้ ถ้าเราไม่เดิน
มันก็ไม่มีแหละ รอยมันก็ไม่เกิด รอยเท้าไม่มี ถ้าเราจะทำให้มี
เราต้องเดิน มันเกิดขึ้นแล้วคือทางมันเกิดขึ้นแล้ว มรรคเกิดขึ้น
แล้ว

ถ้าจิตเราอยู่ในความสงบหรือเราเดินมีสติ มีคำบริกรรม
อย่างนี้ มีสัมปชัญญะรู้ตัวเราว่าเดิน ว่าก้าวอยู่ อยู่ในภาวนา อยู่
ในพุทธโธ นั้นมันก็อยู่ในมรรคอยู่ในทางแล้วที่นี้ ผลที่มันได้รับมัน
ก็รับตามส่วนมัน ถ้าจิตเราสงบได้ดี ผลมันก็ดีตามกัน นั่นก็

เรียกว่า เราต้องเดิน ต้องทำรอยอย่างนั้นนะ ทำทาง ทำให้มีอยู่ ถ้าเราทำอยู่อย่างนั้นมันก็มีผลที่นี้ มันมีให้เราเห็น มีรอย มีเครื่องหมาย ฉะนั้นถ้าเราไม่ทำนี้ มันก็ไม่มีไม่เป็น ไม่ว่าจะอะไรทุกอย่างนั้นแหละ สิ่งที่เราได้สมบัติต่างๆก็เหมือนกัน มันได้ผลมาจากการทำการปฏิบัติหมดทุกอย่าง ที่เราได้มานะ ไม่ใช่ว่ามันเลื่อนลอยมา หรือมันหลงมา อย่างนี้ไม่มี ก็ได้มาจากการปฏิบัติการทำทุกอย่างนั้นแหละ ถึงว่าทำให้เกิดได้มาได้มีนี้ จึงท่านเรียกทางศาสนาท่านเรียกว่า บารมี ก็มาจากปฏิบัตินั้นแหละมันถึงมี

แต่ถ้าเราไม่ปฏิบัตินี้ เรานึกเอาอย่างนี้มันก็มี แต่ว่ามันเป็นผลของความดีของบุญที่เราทำ อย่างที่เราว่าสมบัติทิพย์ มันก็มาจากความทุกข์ มาจากการทำ อย่างว่าเทวดา เทวบุตร เทวดาอย่างนี้ เค้ามีสมบัติทิพย์ เค้ามาจากทาน จากศีล จากภาวนา มาจากเค้าทำนั้นแหละ มาจากทุกข์ มันทำขึ้นมา ดีขึ้นมาผลเป็นบุญนะมันก็เป็นทิพย์ มันก็เป็นสูงขึ้นมาอย่างนี้ มาจากต่ำ อย่างที่เราเขียนเป็นตัวหนังสือ ทุกข์ ก็อยู่ต่ำ สระอุ ทุกข์

ทุกขณะ ทุกช่วง แต่ว่าถ้ามันได้ผลสูงขึ้นมา เราก็ลบออก เอาความดีขึ้นมาใส่ก็เป็นทิพย์ เอา พ พาน ขึ้นมาสะกดเข้าไปก็เป็นทิพย์ะ มันก็เป็นทิพย์ไปที่นี้ มันก็มาจากทุกชั้นนั่นแหละ นี่การมาของศาสนาก็เหมือนกันที่นี้ การได้มาบวชของความเป็นพระเป็นสงฆ์เป็นบรรพชิตก็เหมือนกัน เราจะได้มาอยู่ในภพในเพศสูงก็มาจากต่ำเหมือนกันแหละที่นี้ เหตุการณ์การที่เราปฏิบัติก็เป็นการรักษา เป็นการที่สร้างชีวิตสร้างกำลังให้มันสมบูรณ์เต็มที่

หรือว่าเรื่องเราอาศัยสถานที่สงบ อาศัยป่าเป็นธรรมเป็นเครื่องช่วยให้เราได้ปฏิบัติเข้าถึงความสงบอย่างนี้ ที่ว่าเป็นอาศัยของพระพุทธศาสนา ตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้ามาจนถึงเราทุกวันอย่างนี้ ถ้าเราจะไปอยู่ในที่ชุมชนกลางถนน กลางบ้านเมืองก็ทำได้ แต่มันก็ไม่ดี ไม่สงบ ไม่เหมาะกับการปฏิบัติอย่างนี้ เหตุการณ์ก็รู้กัน เหตุการณ์สถานที่นี้ถึงใครมา มันไม่มีสิ่งก่อกวนเพราะมันไกลมันห่าง เราก็รู้เลยว่ามันสงบ

เมื่อความสงบมันละเอียดเข้า เราก็รู้ว่าเสียงข้างนอกอะไรต่างๆนี้ มันก็เกิดความรู้สึกแหละที่นี้ ว่ามันไม่ถูกกับความสงบ

มันรบกวน มันกระทบกระเทือน อย่างนี้ ความสงบมันก็จะบอก
ให้เรา มันจะเป็นเครื่องวัดให้เราที่นี้ เหตุนั้นเราต้องฝึกจิตฝึกกาย
ให้ได้รับความสงบหรือที่สงบอย่างนี้ เช่นนั้นท่านจึงบอกว่า**กาย
วิเวก วาจาวิเวก จิตวิเวก** จะต้องครบหมดทุกอย่าง คือสงบไป
พร้อมกัน คือเรื่องทางกาย เรื่องรูป เรื่องภายนอก มันก็ไม่มีสิ่ง
วุ่นวายก่อกวน แล้วก็วาจาคือคำพูดที่เป็นเสียง ที่เป็นลมเกิด
กระทบกับจิตกับหูก็ไม่มี แล้วจิตของเราที่วิเวก คือไม่มีอารมณ์
สัญญาต่างๆเข้าไปก่อกวน มันก็เกิดความวิเวกขึ้นทั้ง ๓ อย่างนี้
มันก็เป็นความสุข ทว่าถ้าพูดถึงพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านก็
จะบอกเป็นความบรมสุขขึ้นในจิต มันไม่มีสิ่งที่เป็นขำศึกเป็นสิ่ง
ก่อกวนหละที่นี้

นี่เราเหมือนกันอย่างที่อยู่ธรรมดาเราไม่มาก แต่ถ้ามีงานมี
การนัดกันรวมกันอย่างเราเห็นอย่างนี้ อย่างพระเณรอย่างนี้ ก็
ไม่ใช่อยู่ที่นี้ มาจากหลายที่มารวมกัน ต่างครูต่างอาจารย์ต่าง
สำนักมากอะไร เราจะได้ดูกัน ดูตัวอย่าง ดูแบบที่เราเคยมีครูมี
อาจารย์อย่างนี้ เหตุนั้นเราก็ดู และที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม ไม่มี

ครูบาอาจารย์ท่านฝึกสอนอย่างนี้ ก็ต้องให้มาดูตัวอย่างที่ผู้ท่าน
มีหลักมีมารยาทมีข้อวัตรที่เป็นตัวอย่างดูได้ เพราะว่าเรา
กระจาย เราอยู่กันหลายที่อย่างนี้ แต่ส่วนหลักธรรมหลักวินัย
หลักธุดงค์วัตรมันไม่แตกต่างกัน แต่ส่วนบุคคลส่วนตัวส่วนองค์
ที่ไม่ได้ศึกษาไม่ได้วิชา มันก็ต่างไป เหตุนี้เราทำความเข้าใจความ
เข้าใจหรือปฏิบัติให้มันเข้าทางเส้นเดียวกันได้ มันก็ไม่มากไม่
แตกต่างกัน

อย่างที่เราว่ามากองค์ ก็ไม่มาก ก็คือเรามีองค์เดียวนั้น
แหละ กิจที่เราจะต้องปฏิบัติจะต้องดูก็คือองค์เดียวของเรานั้น
แหละ ส่วนองค์อื่นจิตอื่นเค้าก็มีหน้าที่นี้เราก็รู้อย่างนี้ นี่แหละ
เรียกว่าเป็นผู้ที่ไม่หลงไม่ลืมตัว ไม่เพลาไม่ประมาทเรื่องการ
ปฏิบัติ การรักษาคใจของเราแหละที่นี้ ก็เป็นผู้ที่เรียกว่าอยู่ในคุณ
ของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์อยู่ คือไม่ปล่อยให้ตัว
หลงลืมพลั้งเผลอประมาท ไม่มีการที่เรียกว่ากระทบกระเทือนใน
สถานที่ในหมู่อย่างนี้ ก็เป็นผู้ที่เรียกว่าปฏิบัติดีต่อหลักธรรมวินัย
เป็นผู้ที่เรียกว่าเป็นบรรพชิตที่สมบูรณ์ตามแบบพระพุทธเจ้าที่นี้

คือเป็นชาติที่หนึ่ง เป็นชาติที่มีความรู้ มีความเป็นอยู่สูง มี
ศีลธรรม มีคุณธรรม ไม่ใช่ที่เราอยู่ทั่วไป นี่เรียกว่าเป็นคำ
เตือนใจ เมื่อเราได้ฟังเข้าใจ นำไปพิจารณาปฏิบัติเข้ามา รู้
จิตของตัวเอง ปฏิบัติร่างกายของตัวเอง ด้วยความที่เรารักความ
ดี ความสงบในกายในจิตของเราอย่างนี้ เป็นผู้ไม่ประมาท ก็จะมี
แต่ความร่มเย็นในศาสนา ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้

ที่มา: https://youtu.be/i_ekxifCEvk